

Сен Мартин, Ангија, Кајманска острва, Фокландска острва, Јужна Џорџија и Јужна Сендвичка острва, Монсерат, Питкерн, Света Јелена и Зависне територије, Британска Антарктичка територија, Британске територије у Индијском океану, острва Туркс и Каикос, Британска Девичанска острва и Бермуда.

У погледу третмана наведених придружених држава и територија у трговинском промету са државама чланицама, примењује се правило да је извоз њихових производа у државе чланице слободан. С друге стране, свака од придружених држава и територија примењује на свој трговински промет са државама чланицама ЕУ, као и са другим придруженим државама и територијама, онакав режим који примењује на државу чланицу са којом има посебне односе.

5. Историјат развоја европских интеграционих процеса – настанак европских заједница.

Европске заједнице, које су својевремено као организације међународног карактера основале неке од западноевропских земаља, представљају почетак пута ка данашњој својеврсној политичкој и економској интеграцији – ЕУ. Настале су у периоду непосредно после Другог светског рата, првенствено с циљем да се обезбеди бржи економски опоравак у ратом исцрпљеној западној Европи и предупреди могућност избијања поновног ратног сукоба.

Након завршетка Другог светског рата, дошло је до иницијалног приближавања групе земаља Европе, почевши од 1950. године оснивањем Европске заједнице за угаљ и челик па до 1957. године и Римског уговора којим је створена Европска економска заједница („Заједничко тржиште”).

До првог проширења долази 1973. године, уласком Данске, Ирске и Уједињеног краљевства. Затим долази до даљег развоја заједничких институција – грађани држава чланица добијају прилику да од 1979. године директно гласају за своје представнике у Европском парламенту. Питање заштите животне средине постаје све значајније. Током осамдесетих година прошлог века чланице постају прво Грчка, 1981. година, а пет година касније и Шпанија и Португал. Развија се и јединствено тржиште. Долази до крупних промена у тадашњој Источној Европи и уједињења две Немачке, што отвара перспективу чланства новим државама. Године 1993. јединствено тржиште се даље развија додавањем „четири слободе”: кретања робе, услуга, људи и капитала. Године 1995. улазе у ЕУ Аустрија, Финска и Шведска, а у малом месту у Луксембургу потписује се Шенгенски споразум који ће довести до укидања граничних контрола. Долази до веће мобилности младих људи који све чешће студирају у другим државама чланицама. Све више држава прихвата евро као своју валуту. Рушење „гвоздене завесе“ доживљава свој епилог у великом проширењу 2004. године када је приступило 10 нових чланица из источне Европе, а затим 2007. године приступају и Бугарска и Румунија. Након терористичких напада на Њујорк и Вашингтон у Америци 11. септембра 2001. године постепено јача безбедносна сарадња држава чланица ЕУ. Државе чланице потписују нови „Реформски“ Уговор из Лисабона који је и данас основ за функционисање ЕУ. Европска унија добија 2012. године Нобелову награду за мир. Хрватска улази у чланство 2013. године као 28 чланица. ЕУ се последњих година суочава са имигрантском кризом, која је последица превирања на Блиском Истоку.

6. Оснивачки акти ЕУ. Реформски уговор (Лисабонски уговор).

6.1. Уговор о оснивању Европске заједнице за угаљ и челик.

Давне 1950. године, 9. маја, представљен је план (познат као „Шуманова декларација”, по иницијатору, тадашњем француском министру иностраних послова Роберту Шуману, који се сматра једин од „очева оснивача” ЕУ) за оснивање Европске заједнице за угаљ и челик.

Шест европских држава – Француска, Немачка, Италија, Холандија, Белгија и Луксембург – закључиле су 1951. године у Паризу Уговор о оснивању Европске заједнице за угаљ